

Mál nr. 105/2020**M og
V vegna slysatryggingar launþega A****Ágreiningur um hvort vinnuslys hafi átt sér stað.****Gögn.**

Málskot dags. 28.02.2020 ásamt fylgiskjölum 1-3.

Bréf V dags. 20.04.2020 ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 31. desember 2016 hafi M orðið fyrir slysi við vinnu sína hjá A. Kvartar M yfir því að V hafi hafnað bótaskyldu úr slysatryggingu launþega vegna meints misræmis milli frásagnar M af atvikum og gagna málsins. Þá telur M að ekki hafi verið tekið tillit til framburðar B, samstarfskonu M, sem renni stoðum undir lýsingu hennar af atvikum. Öll gögn málsins beri með sér að M hafi slasast við störf sín hjá A. Enn fremur megi rekja líkamstjón M til ófullnægjandi vinnuáðstæðna að A og vísar M til ákvæða laga nr. 46/1980. Þá hafi slys hennar ekki verið tilkynnt til Vinnueftirlitsins eins og skylt sé og verði A að bera hallann af því. Í málskoti er þess því krafist að viðurkenndur verði bótaréttur M úr ábyrgðartryggingu A.

Í bréfi V til nefndarinnar er tekið fram að félagið telji ósannað að tjónsatvik hafi átt sér stað. Samkvæmt tilkynningu M til V, dags. 10. janúar 2017, hafi hún verið að „endurraða drykkjum inn í kæli er hurðin á kælinum skellur á ökkla hennar.“ Í bráðamóttökuskra, dags. 1. janúar 2017, segi: „fór að finna fyrir versnandi verk í vinstri fæti eftir því sem leið á kvöldið og gat loks ekki stigið í eða hreyft fótinn.“ Þá liggi fyrir læknisvottorð, dags. 4. mars 2017 þar sem segi um síðari komu M á heilsugæslu „Hún kvaðst þá muna það núna að hún fékk högg á ristina í vinnunni.“ Þá hafi vinnuveitandi neitað að skrifa undir tilkynningu til Sjúkratrygginga Íslands þar sem hann hefði ekki fengið neinar upplýsingar um atvikið. Hinn 19. nóvember 2019 hafi félaginu borist yfirlýsing B þar sem m.a. komi fram: „...sá þar M á gólfinu á móti kælinum og spurði hvort það væri ekki allt í lagi og M sagði að kælihurðin fór á ökkla henni.“ V hafnar bótaskyldu á grundvelli þess að við komu til læknis hinn 1. janúar 2017 hafi M ekki minnst á atvikið og ekki lýst einkennum í samræmi við atvikalýsingu í tilkynningu til V. Það sé ekki fyrr en síðar sem M segist muna eftir atvikum. V hafnar því að leggja síðar fram komna atvikalýsingu til grundvallar og telur jafnframt að staðfesting B, þremur árum eftir atvikið, leiði ekki til breyttrar afstöðu. Er bótaskyldu því hafnað.

Álit:

Ákveðins misræmis gætir í málatilbúnaði M fyrir nefndinni. Þannig bera öll gögn málsins með sér að um sé að ræða ágreining um hvort bótaréttur úr slysatryggingu launþega sé fyrir hendi, en í málskotinu sjálfu er hins vegar látið að því liggja að bótaskylda úr ábyrgðartryggingu A sé til staðar enda hafi A eða starfsmenn þess valdið tjóni M með saknæmum hætti. Eins og mál þetta horfir við nefndinni virðist ágreiningur aðila snúa að því hvort umrætt atvik hafi í raun átt sér stað en ekki hvort A beri þá skaðabótaábyrgð á því. Í því ljósi verður því aðeins litið til þess hvort bótaréttur er fyrir hendi úr slysatryggingu launþega, en til að svo sé þarf að vera sýnt fram á að slys hafi átt sér stað.

Af gögnum málsins má ráða að M hafi leitað á bráðamóttöku eftir að vinnu lauk hinn 31. desember 2016. Í bráðamóttökuskra kemur fram: „Var að vinna á hóteli í kvöld, sem barþjónn. Fór að finna fyrir versnandi verk í vinstri fæti eftir því sem leið á kvöldið og gat loks ekki stigið í eða hreyft fótinn. Hefur ekki fengið þetta áður. Byrjaði fyrir mánuði síðan að nota innlegg í skóna sína vegna flatrar iljar. Finnst að Nike-skórnir með innlegginu þrýsti ofan á ristina.“ M var m.a. ráðlagt að hvíla sig frá vinnu í viku og fékk vottorð vegna þess. Verður ekki ráðið af gögnum málsins að A hafi á þessum tíma verið tilkynnt um að M hefði orðið fyrir slysi við vinnu sína. M virðist fyrst hafa sagt heilbrigðisstarfsfólki frá því að um vinnuslys hafi verið að ræða þegar hún leitaði á heilsugæslu hinn 6. janúar 2017. Í tilkynningu til Sjúkratrygginga Íslands, dags. 12. janúar 2017 er atvikum þá lýst þannig að M hafi slasast við störf hjá A en A hefur ekki staðfest þá tilkynningu með undirritun. Af framansögðu er ljóst að læknisfræðileg samtímagögn bera ekki með sér að atvik hafi orðið með þeim

hætti sem M ber fyrir nefndinni. Þá verður ekki með afdráttarlausum hætti ráðið af síðari læknisfræðilegum gögnum hver atvik hafi verið. Enn fremur liggur fyrir, þrátt fyrir yfirlýsingu B um að hún hafi komið að M á gólfinu, að engin vitni voru beinlínis að umræddu atviki. Með vísan til alls framangreinds verður því ekki talið sýnt fram á að M hafi orðið fyrir slysi við starf sitt hjá A og er því óhjákvæmilegt að hafna kröfu hennar.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysaftryggingu launþega A hjá V.

Reykjavík 12. maí 2020
Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr..

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.